

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γειά σου.

Για τα βιβλία των δικών μας ανθρώπων λέγαμε και δεν ήθελα να αναφέρω ονόματα γιατί σίγουρα δεν θα ήταν πλήρης ο καταλογός. Όμως βρίκα και κάτι τόσο παλιά, κάποιων που έχουν φύγει, κάποιων που πολλοί ίσως δεν ξέρουν, δεν συνάντησαν.

«Σονέτα» - Θεόδωρος Γεωργαντόπουλος. Από τους λίγους του καιρού του που έγραφαν. Ο Θέοδωρος - που πρωτάκουσα το Θίο κι έλεγα ότι είναι συγγενής τους, γνωστός σαν Θίο Τζώρτζισον, πριν έρθουμε εμείς, - έγραψε πολλά και μετέφρασε και Σέξπηρ και ταξιδιωτικά πολλά και θεατρικά. Μου τα είχε διαβάσει και θυμίθηκα όταν διάβασα στο δικό σου, «πόσα έχουν μείνει στα συρτάρια».

Θυμίθηκα και τον Χρόνι τον Μωραΐτη, φίλο καλό που έφυγε νωρίς, είχε και δημοσιογραφήσει και είχε γράψει και ιστορικά. Και το Θέοδωρο τον Πατρικαρέα που έγινε γνωστός με τα θεατρικά του, παρόλο που είχε γράψει πολλά, έξω από τη δημοσιογραφία. Έχω και μια ποιητική του συλλογή με αφιέρωση, «Νοσταλγίες» που την βρήκα κι αυτή στα παλιά, καθώς προσπάθω να συμμαζέψω.

Βρήκα τη συλλογή του Γιώργου Παϊζη, τα «Άγριολούσουδα». Και κάτι ακόμα ωραίο, παλιό και ξεχασμένο. Μια ποιητική συλλογή της Ελπινίκης Γιωργουσοπούλου - Αντωνίου «Στοχασμοί», μιας εξαίρετης κυρίας, από εκείνους τους ανθρώπους που μπορείς να τους χαρακτηρίσεις δαντελένιους. Μία ευγενική μορφή που βρέθηκε εδώ σαν φύλλο που το πήρε ο βοριάς κι έζησε σαν εξόριστη στο δικό της όμορφο κόσμο.

Και σκέφτομαι πόσοι τέτοιοι ωραίοι ανθρώποι που ζούνε άγνωστοι και ξεχασμένοι σε έναν όμορφο κόσμο με ωραίες ασχολίες και - το οπούδαιοτερο- με ωραίες σκέψεις. Και φεύγουν χωρίς να κάνουν θόρυβο παρα μόνο τις ασχολίες τις αναγκαίες στην κάθε μέρα. Έτσι έφυγε και η Παναγιώτα Βορλόου, πριν λίγες μέρες. Η Βορλόου, ήταν κυρία, λιγομίλητη, τυπική, άψογη. Για χρόνια στο Προξενείο, παντα στη γραφομηχανή να γράφει πληρεξόύσια, ήταν πάντα η κυρία Βορλόου, δεν ξέραμε ούτε το όνομά της, το είδα στην ανακοίνωση της κηδείας της.

Να προσθέσω και πως το περασμένο Σάββατο ζήσαμε μια ωραία βραδιά στην αίθουσα της εκκλησίας των Αγίων Πάντων στο Μπέλμορ με την θεατρική παράσταση με το συγκρότημα του Άκη Καστελορίου και των συνερ-

γατών του. Τρία μονόπρακτα διανθίσμένα με την παρουσία πολλών παιδιών και χορευτικά που συμπλήρωσαν την όμορφη παράσταση. Δεν θέλω να κάνω κριτική, κινήθηκαν όλοι πολύ καλά και να σκεφτούμε πως για τους πιο πολλούς ήταν πρώτη παρουσία στη σκηνή. Θα ήθελα να αναφέρω την εκραστικότητα του Βαγγέλη Χουλιαρά που είδα για πρώτη φορά και να προσθέσω ότι δεν έπεισε σαν στρατηγός, ακριβώς από την εκφραστικότητα που δεν χρειάζοταν στο στρατηγό. Για τον Άκη Καστελορίου δεν χρειάζεται κριτική είναι γνωστες οι ικανότητές του, μόνο συγχαρητήρια γιατί η όλη εκδήλωση ήταν έργο δικό του. Κι εδώ θέλω να σταθώ. Δεν ξέρω αν είναι απόσπαση από το Θέατρο Τέχνης του Σταύρου Οικονομίδη, όπου τον έχουμε χαρεί πολλές φορές σε πολύ καλούς ρόλους, εκείνο που θέλω να σημειώσω είναι η χαρά να υπάρχει και κάποια άλλη θεατρική εστία, γιατί η παροικία είναι μεγάλη και ο κόσμος μας αγαπάει το θέατρο. Και μια θεατρική παράσταση προϋποθέτει πολλή δουλειά και δεν μπορούμε να περιμένουμε πολλή θεατρική παραγωγή από ένα μόνο συγκρότημα. Ο Σταύρος μάς έχει δώσει πολύ καλές παραστάσεις, αλλά η παροικία είχε πολλά και καλά θεατρικά συγκροτήματα.

Και κάτι σημαντικό και ιστορικό, στη θεατρική αίθουσα της εκκλησίας των Αγίων Πάντων. Έχουν δοθεί στο παρελθόν πολλές και πολύ καλές θεατρικές παραστάσεις. Εκεί έχει την περισσότερη δράση του ο αξέχαστος και μοναδικός Πέτρος Πρίντεζης, μαζί με τον άλλον Πέτρο, τον Κατσιμόπουλα, εκεί ο Νίκος Χριστόπουλος έχει σκηνοθετήσει πολλά έργα και πολύ καλά. Εκεί δούλεψε κι ο Γαρυφαλλάκης και πολλοί άλλοι. Ήταν ένα εραστεχνικό συγκρότημα με αγαστή συνεργασία, με ενθουσιασμό και σύμπνοια που κράπτε τη τοπική νεολαία σε φιλική

και επικοδομική απασχόληση για χρόνια. Μάλιστα το θεατρικό συγκρότημα μάζεψε τα χρήματα και έκανε δωρεά το τέμπλο της ωραίας εκκλησίας των Αγίων Πάντων. Και σχολικές θεατρικές παραστάσεις έγιναν πολλές με την συμπαράσταση του νεαρού τότε ιερέα, σημερινού επισκόπου Δέρβης και τη συμβολή των εκπαιδευτικών κυρίας Αυγουστίνης και τόσων άλλων που δεν μπορώ, δεν ξέρω να αναφέρω ονόματα. Ξέρω για την ποσφορά του ζεύγους Αντωνίου, Σταύρου Ρούνη και της γυναίκας του, του ζεύγους Γιώργου Πεπόνη, και όλοι οι Πεπονάιοι δηλαδή, ο Βαγγέλης Παπαδόπουλος, αυτούς που γνώρισα, είναι τόσοι πολλοί, ήταν μια κυψέλη αυτή η ενορία. Μπορώ να πω όμως ότι τα αποτελέσματα δείχνουν την εργασία που έχει προσφερθεί, Η Ενορία-Κοινότητα Μπέλμορ έχει και κολλέγειο και το σχολείο με την τελειοτερη αρχιτεκτονική. Όπως και ο Ναός που είναι στολίδι αρχιτεκτονικό. Τώρα έχει αποκτήσει και το πίσω σπίτι που ήταν καπνός του Θεοφιλέστατου Ιεζεκιήλ το ότι δεν είχε χώρο μπροστά για να γίνουν πιο άνετες οι σκάλες. Να ευχθούμε να ξαναζήσει το Μπέλμορ τις παλιές του θεατρικές επιτυχίες;

Εντάξει θα σου γράψω κι ένα ποίημα, γραμμένο για ένα δικό μου άνθρωπο από το χτες, μια κεντήστρα από εκείνες τις γραφικές του παλιού ρομαντικού καιρού. Που έζησαν μια ζωή μετρημένη, στερημένη, με ωραίες ασχολίες κι ακόμα ωραιότερες σκέψεις.

ΑΝΕΡΑΣΤΗ
Την ιστορία σου την έγραψε
στα ροδοπέταλα
της άσπρης τριανταφυλλιάς
του κάπου σου.
Ασπρη πήταν κι η ζωή σου
Κι οι νύχτες σου.
Σ' άσπρους χασέδες κέντησες
Τα όνειρα, την προσμονή

Και την απελποία
Κανένας δεν σου κτύπησε την πόρτα
Ούτε κανένας πάρε τα ονειρά σου
Να τα οδηγήσει στην πραγμάτωση.

Και έφυγες...
Έφυγες προτού πλακώσουν τα χιόνια
Κι οι μαύρες μέρες της ανημποριάς.
Έφυγες, όταν πια βεβαιώθηκες
Πως δεν υπάρχει άλλο καράβι
Κι άλλα τριαντάφυλλα
να σου μιλάσουν τη δική σου γλώσσα
Φεύγοντας

Πήρες μια άσπρη κορδέλα
Απ' αυτές που έδενες τα όνειρά σου
Και χαιρέτησες τον κόρμο
Με σεμινότητα και ευπρέπεια
Σαν που ζησες
Π' ονειρεύτηκες,
Που έκλαψες.

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,
Το ποίημά σου σήμερα είναι όλα τα λεφτά και πολύ με συγκίνηση. Χωρίς το ποίημά σου αυτή η σελίδα είναι γυμνή. Οσον αφορά στα ονόματα συγγραφέων που αναφέρεις, ο Θεόδωρος Πατρικαρέας μάς έχει αφήσει σημαντικό πνευματικό έργο και μόλις τον πρόλαβα όταν ήρθε στο Σίδνεϊ όπου είχε αποχωρήσει από την «Νέα Πατρίδα» που βοήθησε στα πρώτα χρόνια τής κυκλοφορίας της και είχε αρχίσει την έκδοση μιας αθλητικής εφημερίδας πριν επιστρέψει στην πατρίδα. Το ίδιο και με τον Γιώργο Παϊζη που τον γνώρισα σε μεγάλη πληκτία, ενώ τον Θίο Τζώρτζισον και την Παναγώτα Βορλόου μόνο ακουστά είχα.

Συμφωνώ με τις παραπρήσεις σου για το παροικιακό Θέατρο και την μεγάλη προσφορά του Σταύρου Οικονομίδη με τους σπουδαίους συνεργάτες του, αλλά πρέπει να ενθαρρύνουμε και τους νέους που ανεβαίνουν στο παλκοσένικο, γιατί το Θέατρο απαιπεί μεγάλες θυσίες μεν, αλλά και το... χειροκρότημα. Χάροκα που ανέφερες και το όνομα τής κυρίας Αυγουστίνη που η μεγάλη προσφορά της ξεπερνά τα όρια τής εκπαιδευτικού με την πολυσχιδή δράση της, αλλά και τού άρχοντα της παροικιακής σκηνής, Πέτρου Πρίντεζη, ένα οπάνιο ταλέντο και ένας σπάνιος άνθρωπος...

ΣΤΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ, μια όμορφη συντροφιά που φιλοξένησε στο σπίτι του ο Γρηγόρης Χρονόπουλος. Από αριστερά η λογοτέχνης Γιώτα Κριλη, ο ακαδημαϊκός Δρ Γιώργος Καναράκης, ο πρών διευθυντής του ελληνικού προγράμματος SBS, Αλέκος Καθάρειος, ο Γρηγόρης Χρονόπουλος, η Εφη Σαμαρά, ο Γιώργος Χατζηβασίλης και η λογοτέχνη, Σοφία Καθαρείου.